

østen til opildning til terror; så kan man ikke leve med, at der rekrutteres medlemmer, der så står frem i medierne bagefter og fortæller, hvilken hjernevask de har været ude for. Alt det kan man ikke leve med, og foreningen skal forbydes, undtagen når vi kommer til det med at trykke på de grønne knapper, når det handler om et forslag fra Dansk Folkepartis side.

Lad os trykke på de grønne knapper, lad os tage den retssag, og lad os få sagen afgjort.

Kl. 14:39

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det ministeren.

Kl. 14:40

Justitsministeren (Lene Espersen):

Vi har en lang eftermiddag foran os, men efter at have lyttet til debatten et stykke tid synes jeg dog, det er på sin plads at komme med et par generelle betragtninger, for der er sagt ting her fra talerstolen, som simpelt hen ikke er rigtige.

Det første, som jeg tror er vigtigt at få understreget – det kom også meget tydeligt frem under førstebehandlingen af dette beslutningsforslag – er, at samtlige partier i Folketinget på det skarpeste tager afstand fra Hizb-ut-Tahrir. Det gør vi med det, som grundlovens fædre har givet os som redskab, nemlig at deltage aktivt i den offentlige debat, sætte spørgsmålstejn ved de synspunkter, de har, og gå i clinch med dem. Jeg sagde også under førstebehandlingen, at jeg sådan set slet ikke kan forstå, at medlemmer af en forening, der er modstander af demokrati, ønsker at bo i Danmark. Det mest naturlige ville være, at man fandt et andet sted at bosætte sig; da vi er rigtig glade for vores demokrati og de frihedsrettigheder, som grundloven giver os.

Det forslag fra Dansk Folkeparti, som vi behandler her i dag, går ud på at pålægge mig som justitsminister at starte en opløsningssag mod Hizb-ut-Tahrir ved domstolene. Jeg tror, det er vigtigt at få understreget her, at grundlovens fædre med helt og aldeles velberåd hu valgte at sige, at en tilfældig minister eller et tilfældigt flertal i Folketinget altså ikke bare kan starte en sag mod en enkeltperson. Der er et proportionalitetsprincip, der skal overholdes, og det betyder helt konkret, at hverken et flertal i Folketinget eller den ansvarlige minister, justitsministeren, kan anlægge en sag, hvis der ikke er saglige grunde til det.

Der skal med andre ord – og det er især sagt til hr. Peter Skaarup – være beviser, der godtgør, at man rent faktisk regner med at vinde en opløsningssag, for at kunne anlægge sagen ved

domstolene. Så selv om det er helt korrekt, som hr. Peter Skaarup sagde, at jeg som øverste anklagemyndighed i sidste ende kan træffe beslutning, kan jeg altså kun indlede en opløsningssag, hvis beviserne er til det, og det er de ikke på nuværende tidspunkt. Det kan man mene meget om, men sådan er det nu engang, og det, der jo adskiller et demokrati – det Hizb-ut-Tahrir er modstander af – fra et diktatur, er, at vi overholder de spilleregler, der i er et retssamfund. Det er ikke, at hverken en minister eller en politiker efter forgodtbefindende opløser en forening eller fængsler de personer, de ikke kan lide, men at der er nogle grundlæggende retsprincipper, som vi står fast på, og det gør vi også i denne sag.

Jeg har bedt Rigsadvokaten overveje sagen på ny. Der er kommet nye oplysninger frem, efter at Rigsadvokaten tidligere har givet en redegørelse, og nu afventer vi altså Rigsadvokatens nye vurdering. Den kommer inden for et par uger, og jeg er helt overbevist om, at den i hvert fald kan være med til at bidrage sagligt til debatten om, hvad vi kan, og hvad vi ikke kan herinde.

Jeg synes, det er vigtigt at få sagt her i dag, at samtlige partier her i Folketinget er modstandere af Hizb-ut-Tahrir. Vi er modstandere af de synspunkter, de står for. Men grundlovens fædre har lavet nogle meget klare og præcise regler for, hvornår en forening kan søges opløst via domstolene. Indtil videre har der ikke været grundlag for at søge foreningen opløst, og jeg tror, det er vigtigt at få sagt her, også af hensyn til de måske mange tv-seere, der måtte være, at den straffelovovertrædelse, som Hizb-ut-Tahrirs talsmand er dømt for, er overtrædelse af racismeparagraffen. Vi har altså en straffelovovertrædelse, som kan relateres til den organisation, og det tror jeg måske kan være med til at sætte tingene lidt i perspektiv, når vi drøfter, hvornår man kan søge en forening opløst, og hvornår man ikke kan.

Jeg vil sige, at hver gang, vi diskuterer det her spørgsmål, vil jeg benytte min demokratiske ret til på det kraftigste at tage afstand fra Hizb-ut-Tahrir og på det kraftigste sige, at det er uforståeligt, at den type mennesker ønsker at leve i det danske samfund, der er så fundamentalt uenigt i de principper, som den forening går ind for, og at det derfor ville være mere forståeligt, hvis de rejste et andet sted hen. Men jeg vil ikke bryde grundloven, og jeg vil under ingen omstændigheder begynde at begive mig ud i et magtmis-